

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

כשמוסרים עבודה לאנשים פשוטים, לאנשים סתם, הריהם מתעסקים מלב ונפש בעבודה שקבלו על עצמם לעשותה ומשתדלים בכל מאמציהם כח שהצליח.

אבל, ישנם בינינו אנשים-מקוריים, אנשים מפורסמים, שישמת עבודתם שונה לגמרי מהשמות דמקובלות בעולם. אנשים כאלה, מארגנים גדוד, שולחים אותו אל החזית. והם נשארים בכית לכחב מאמרים. אנשים אלה מיסדים אגדה להגנה-עצמית, אגדה שלא עלה בידה להגן ולפעל, אבל בכל זאת על ידי מקוריות עצומה, הצליח מסדרה להחשב לגבור-לאומי — אף על פי שאין יודע ואין מבין היכן היא הגבורה, והיכן היא הפעולה.

ואיש-מקורי זה קבל עליו את הנהלת יקרן היסודי. לעת עתה הוא כותב לעהונים האנגלים מכתבים מפוצצים, המרעילים את דעת-הקהל האנגלי כנגדנו. ומביאים חשש ללבבות אותם היהודים שהיו אולי רוצים לתח מכססם לקרן היסודי.

והכל באשמתם של גאייבלדי ודאנונציו, שגבורנו-הלאומי שואף להדמות להם. ההבדל ביניהם ובין גבורנו-הלאומי הוא קטן מאד: אלה האיטלקים ידעו גם להלחם ולבחר את דישעה למלחמה — וגבורנו אנו יודע לשפך נהרות... די...

ככה מתנהלת מלחמת-קיומנו. מבול דברים והיסטוריה של חולי-עצבים...

לפני שתי שנים כבשנו את החרמון. שתי צעירות ואחן צעירים אחזים טפסו על ראש החרמון וחקעו עליו את דגלנו... ובכל

חוגי האיידאליסטים הזדעזעו מתוך התלהבות ורגיש נצחון — והיום מעיוס הצרפתים לא להתחשב עם הכביש הזה... אבל מה איכפת? מה לנו ולמימי הירמוק? והלא נחלי דיו יש לנו... אשרי העם שככה לו.

* * *

כל מי שחשבו שאספת הנבחרים לא תתן לנו כלום, יבואו נא לפני הקהל כשהם מחפשים בשק ואפר על ראשם, ויכו על לבם: על חטא. אילו נתנה לנו אספת הנבחרים רק את ה"ועד הלאומי" — דינו! אילו נתן לנו "ועד הלאומי" רק את סלעי-הישוב — דינו! אילו נתן לנו סלעי-הישוב רק את משלחת הארבעה עשר שחסע לחוף-לארץ — דינו! אך בואו-נא וראו כמה מעלות טובות לאספת הנבחרים עלינו, ועד כמה עכרו פעולותיה על כל תקוותינו. "הועד-הלאומי" מנע בעד השביתות, מנע גם בעד

הפרעות ביפו — ואחרון אחרון חביב: כבר הספיק "הועד הלאומי" שלנו להיות לדוגמא לשוכנינו, והכנסיה הערבית בחיפה מנחה גם היא. ועד לאומי" משלה...

ואני הפלה שה"ועד הלאומי" של ה"ס" יפעל גדולות ונצורות לא יותר ממה שפעל ה"ועד הלאומי" שלנו...

והיתה זאת נחמתנו...

* * *

מדברים אתם על דבר משבר, ועל ימים רעים? ואני אומר לכם רבותי: זה, ואתחלתא-דגאולה לנו. זכינו לראות יהודים מתנפלים על יהודים, מכים, מפוצצים חלונות, מחריבים מכונות. זכינו לראות מודעות בערבית. נדבקות ברחובות יפו, קול-קורא מיהודים אל הערבים-הרחמנים, שיחישו לעזרת הפועלים העברים, ושילחמו נגד העשירים היהודים.

מתפעלים הנכם מיפיו של "וגר זאב עם כבשי? אבל כמה נחשב זה לעמת "ולא יגור יהודי עם יהודי"?... ועבור ברכה זו, חייבים אנו תודה ל"רפואת אחרות" ביפו, אך בשם הרבה אנשים תמימים גם יהודים גם ערבים, הנני מבקש מרפואם זה לתרץ לנו שאלה קטנה: מדוע מפרסם דפוס זה פעם ספרות הנלחמת כנגד ה"בועזים" המעסיקים "עבודה זרה", ומלחמה זו נעשית בשם הרעיון-הלאומי, ולמחרת מודעות בערבית אל הערבים לבקש עזרתם... גם כן בשם הרעיון הלאומי כנראה? תיקו...

אוי, "דאר היום"! אתם ה"צהובים", ה"מרנגלים", ה"כוגרים", ה"פרובוקטורים": שלו נעליכם מעל רגליכם, כי לפני קדושים אתם עומדים.

* * *

— מיטב הכחות הספרותיים שבארץ לוקחים

חלק בעתוננו."

"כעתוננו השתחפו: א. אלמליח, א. בן-יהודה, א. בן-אב"י."

כסכורים אתם שאנכי מתכוון לעשות רקלמה ל"דאר היום"? טעיתם רבותי! את השורות הנזכרות לעיל הוצאתי מתוך העמוד הראשון של "הארץ"; העתון "ההגון" היחיד אשר בארצנו ואינם קוראים מסכנים, מרחם אני עליכם; יודע אנכי כי תועיג הנכם כעורים באפלה ומנמנמים: מזה! האלה הם מיטב הכחות הספרותיים? הלא עתון "הגון" זה למדנו שהסגוריה העש, "בנים משחיתים", גדולי החוצפה וכו' וכו'...

אכן, נפלאים המה דרכי עתון "הגון", ומי אנחנו להבינם?

עזמות

